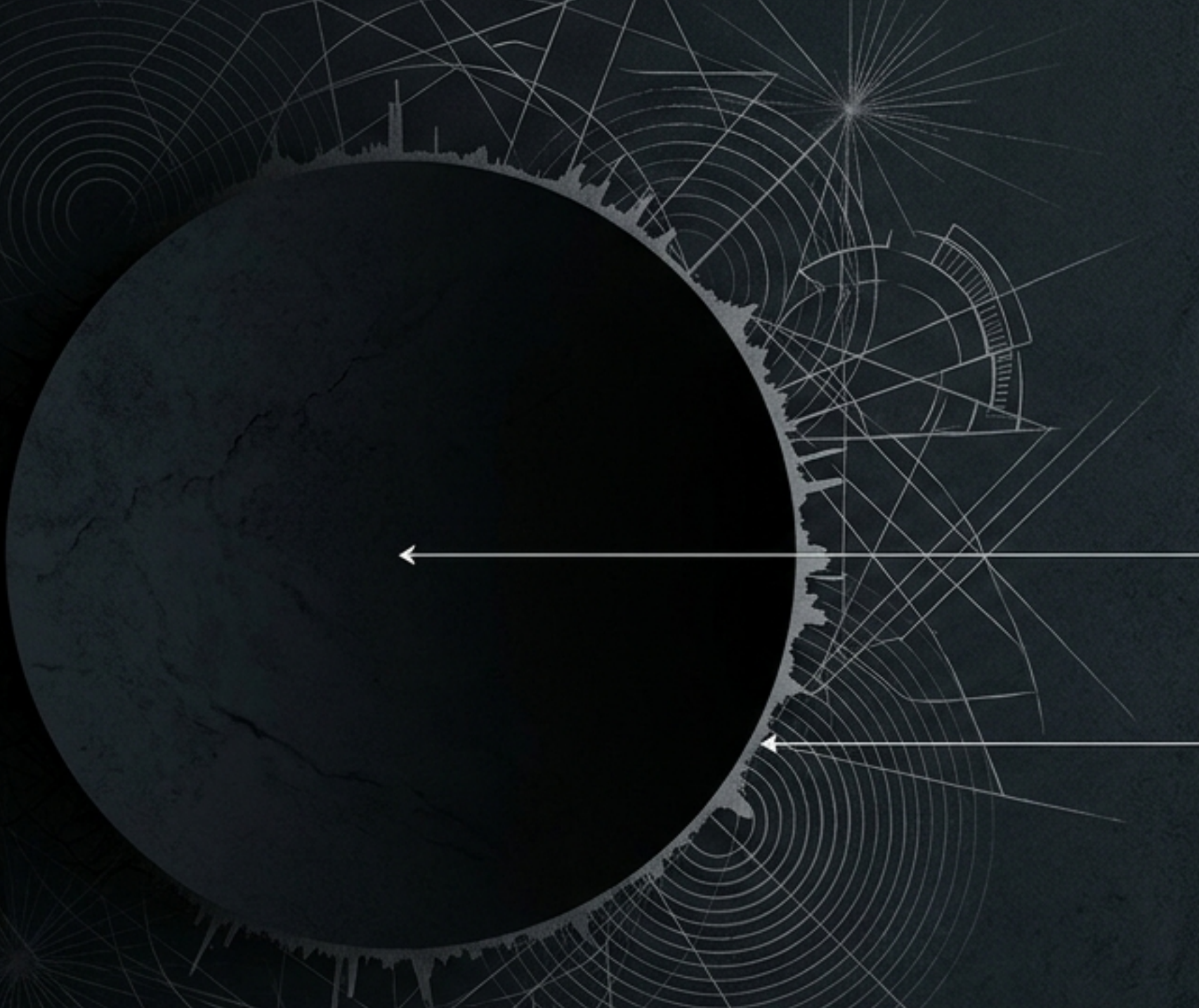

בדמ"ך חיי:
על מוות, זיכרון ותקומת החיים

יום הזיכרון תשפ"ו

אימת המוות היא החשיכה הגדולה של ההיעדר

ריק אינסופי – מרחב שכולו בלתי נודע

שיתוק מוחלט של הווייתנו התוססת

הריק מרוקן ממשמעות כל מגמה להתקדם: הרי
גורלנו נחרץ להיות כאבק פורח וכחלום יעוף.

חומת היום-יום המגוננת מפני הסופיות

התעלמות מהמוות היא
ברירת מחדל קיומית.

החיים גוזרים עלינו לנוע
ולמסגר את עצמנו במתכונת
רוטינית, כדי שלא ניתן למוות
לחדור אל ליבת הווייתנו.

הדיכוטומיה הקיומית: בין דיבור לשתיקה

הדיבור (חזקת החיים)	השתיקה (אימת ההיעדר)
יוצק משמעות ומנכיח את האדם במרחב	מטה אוזן לאמיתות הראשוניות של הקיום
מאפשר שגייה באשליה מנחמת של העתיד	חושפת אותנו לזעקת הסופיות הסופיות העולה מן האדמה
תנועה רציפה, עשייה אופטימית	"שיתוק" (המילה חולקת שורש "שתיקה") - חוסר יכולת לנוע הלאה

הזיכרון כהתערבות משתקת

זיכרון המתים מציף את
החלל בכמיהות ואהבות
שנגדעו באבחה אחת.

"מה שאי אפשר לדבר עליו, על אודותיו יש לשתוק." (לודוויג ויטגנשטיין)
"וַיֵּדֶם אֶהָרֶן" – תגובת קדומים לאובדן פתאומי.

שילוב בלתי נתפס בין כאב
לפלא, חרדה והשתאות.

עמידה בלתי אמצעית מול
אחרותו המוחלטת של המוות.

האנומליה ההיסטורית של הווייתנו

גזירת המוות, ייסורים ורדיפות
(נוכחים מהרגע הראשון)

ניסים, תשועות
ויכולת שרידות פלאית

ישנו יסוד אבסורדי מובנה: איך אומה החשופה למוות
כה תדיר ממשיכה להתקיים בכול מציאות?

נוסחת הפלא היהודית: התמרת אימת המוות

1. המפגש המשתק

מגע מצמית עם אימת
המוות והסופיות.

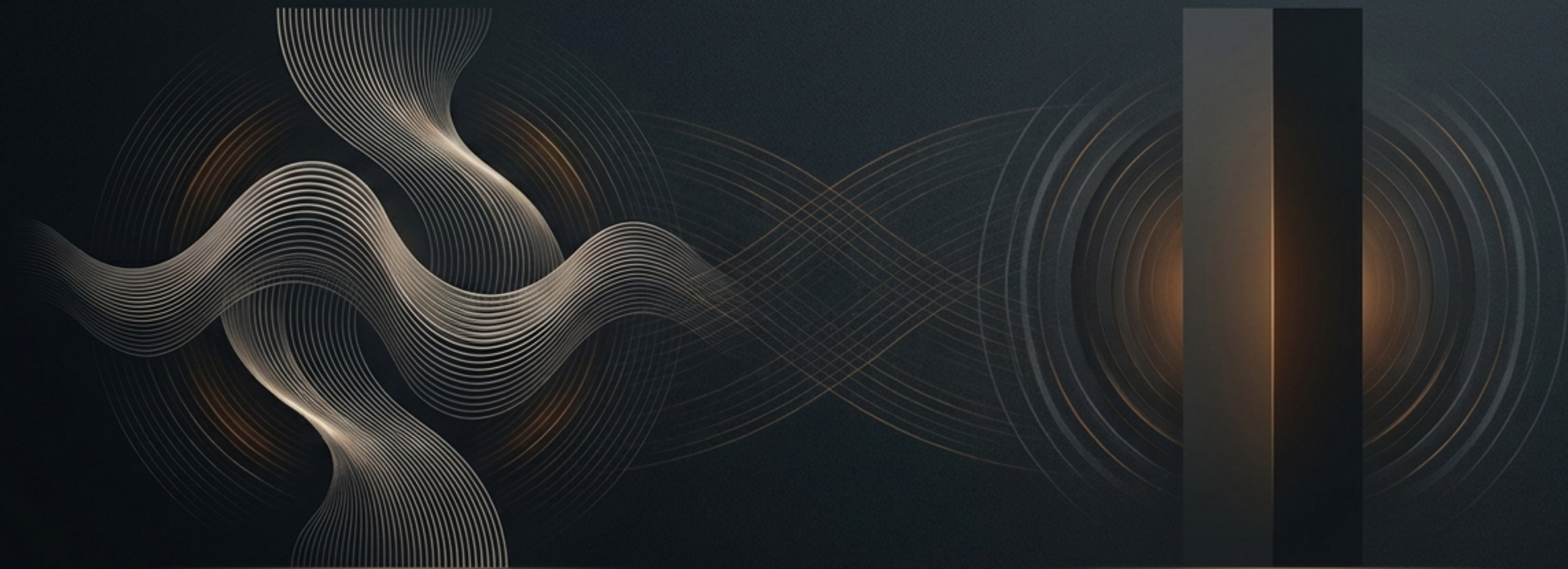
2. חיבור לנקודת הראשית

צלילה לסיבה המכוננת
של הקיום היהודי.
הבנה שהאירועים אינם
אקראיים אלא נוגעים
לשליחות הקדמונית
הקדמונית של האומה.

3. הטענת החיוניות

שאיבת פשר ומשמעות
שמייצרים המשכיות,
חיוניות ותנועה קדימה
מתוך הריק.

הדי-אן-איי של האומה: איזון בין קול לדומייה

אומה שלא חדלה לדבר

תורה שבעל פה: תסיסה אינטלקטואלית, עומק ורוח
שעוברים מדור לדור ושומרים על חיות בגולה.

אומה המטמיעה את השתיקה

מילה בסלע – שתיקה בתרי: ההבנה שערכה של שתיקה
מצמיתה אחת עולה כפליים על כל מילה שננסה להגיד.

יום הזיכרון תשפ"ו: השבר והנוכחות

זיכרון רחוק ומהדהד

דורש מאמץ להעלותו
במחשבות ובלבבות.
זיכרון של העבר.

המוות מצוי ונוכח בכול פינה

"הותר לפרסום" – מילים
המשתקות את שגרת יומנו
פעם אחר פעם.

חורבות עיר הרשע של עזה,
משעולי הכפרים של דרום לבנון.

פנים יפי בלורית שמביטים
מתוך חייהם שקפאו באחת.

פיזיקה של רוח: כבידה מול התמדה

חוק הכבידה

השיתוק, האובדן האינסופי והבהלה.
כוח המושך אל דומיית הקבר.

חוק ההתמדה

דחף החיים שחזק מהכול.
היכולת להפוך את קדושת היום לזיכרון חי ובוועט.
התגברות הכרחית של החיים על השיתוק.

להפוך בהלה לאינטרוספקציה לאומית

**פשר
השנאה**
מה יש בהגשמתנו
ההיסטורית בארץ הזאת
שמעורר באויבינו התנגדות
מפלצתית שכזו?

**לשם מה
אנחנו כאן?**
על מה אנחנו
נלחמים במקומות
היותר ראשוניים
של הווייתנו?

**מה מטרת
הסער?**
על מה ועל למה
הסער הגדול
הזה השוטף
את חיינו?

ההתמרה הנשגבת ביותר

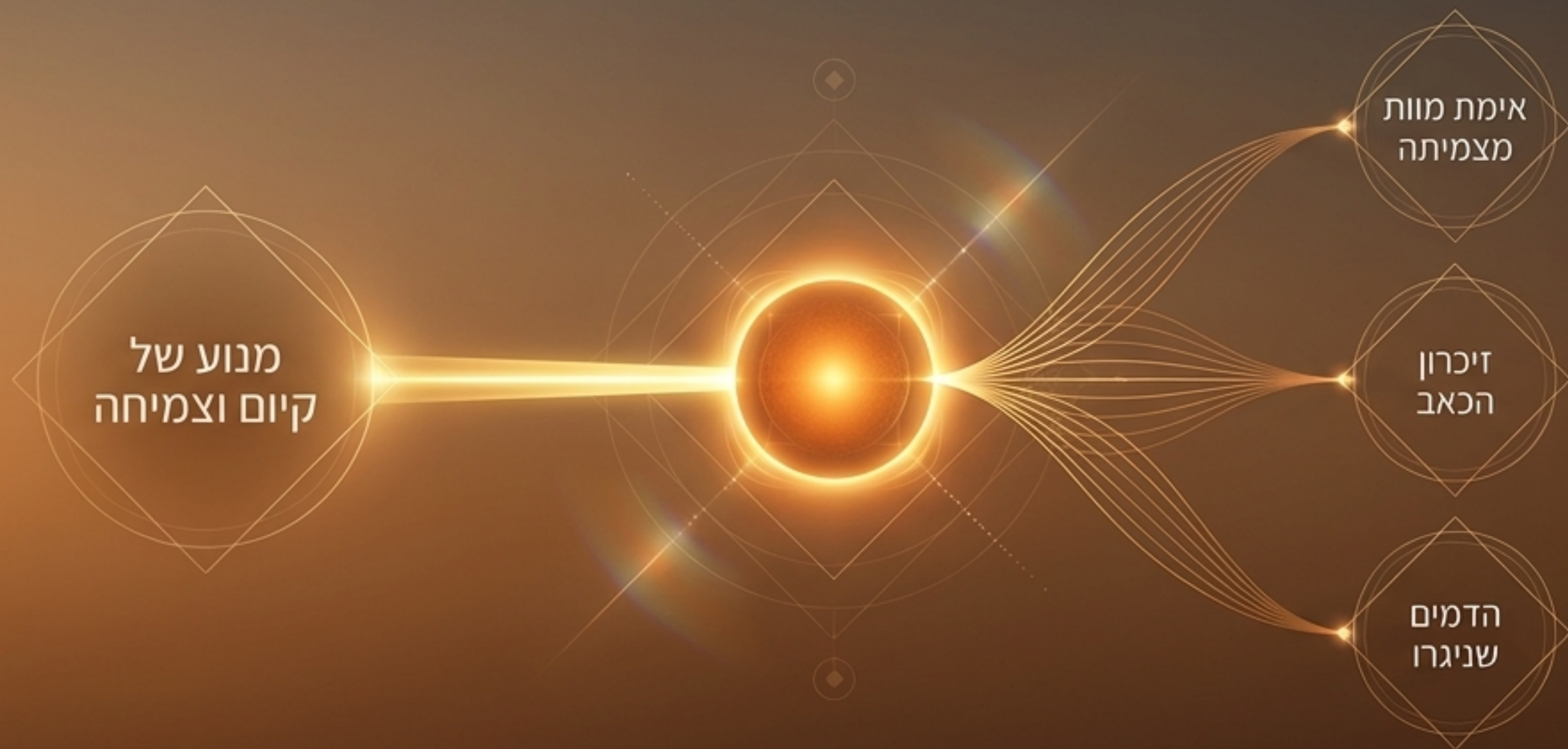
דממה דימום

דממה – של הקשבה פנימית, התכנסות,
וחיבור לשורשי הווייתנו הלאומיים.

דימום – אובדן, בהלה וכאב אינסופי.

חידוש המחויבות הבלתי מעורערת לחיים,
דווקא מתוך הנגיעה במוות.

האלכימיה של התקומה

יישום היסטורי בן שלושת אלפים שנה: לעשות את הדמים לחיים. להמשיך לנסוך בנו תקווה כי יום יבוא והחיים כאן יהיו אפשריים וטובים יותר.

ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמיון
ואמר לך בדמיון חיי
ואמר לך בדמיון חיי

(יחזקאל ט"ז) – קריאתו האלמותית של הנביא עלינו, עד סוף כל הדורות.